ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 (73) | Субота, 23 листопада 1968 року | Ціна 2 коп.

ЛАСКАВО ЗАПРОШУЄМО, ДОРОГІ ДРУЗІ!

З візитом-відповіддю 20 листопада до Києва прибула делегація Польської спілки глухих, очолювана президентом Спілки Здиславом Білонко.

До складу делегації входять: Казимір Дьєль — віце-президент Спілки, Казимір Бурхардт — директор об'єднаних учбово-виробничих підприємств у Варшаві, Станіслава Моравська — заступник директора об'єднаних учбово-виробничих підприємств, Збігнєв Равло — директор учбово-виробничого підприємства глухих у м. Пцимі та Євген Лорек — передовик учбово-виробничого підприємства глухих у м. Катовіце.

Польські друзі пробудуть на Україні кілька днів.

КОЖНОМУ ПІДПРИЄМСТВУ — ЗРАЗКОВИЙ ПОРЯДОК

До кінця року залишилось небагато часу. Колективи підприємств системи Українського товариства глухих завершують виробничу програму третього року п'ятирічки.

Успішній роботі на більшості УВП сприяє огляд культури виробництва, який провадиться з червня цього року за рішенням президій Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

Учасники огляду свій похід за зразковий порядок і культуру на кожному робочому місці, в кожному цеху, на кожній дільниці присвячують славній даті — 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Рух за підвищення культури виробництва, що охопив колективи УВП, приносить свої плоди. На наших металевих, швейних і мебельних підприємствах, де активно, по-справжньому включились в огляд, все робиться для оздоровлення умов праці, щоб робітникам краще дихалось, веселіше працювалось.

Але деякі господарські керівники, профспілкові та утогівські організації УВП стоять осторонь руху за зразковий порядок і культуру. Мають місце факти, коли господарники лише перефарбовують стіни, верстати, і на цьому вважають свою участь в огляді закінченою.

У прийнятій нещодавно спільній постанові президій ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств про хід підготовки і проведення в 1968—1970 рр. Всесоюзного громадського огляду по культурі виробництва відзначається, що подекуди у вирішенні питань його організації і проведення не брали участі громадські організації, що вирішуються ці питання адміністративним шляхом.

Оглядові комісії досі не діють; в ряді випадків організаційно-технічні заходи нерозроблені (Кіровоградське, Черкаське, Сумське, Лебединське, Миколаївське учбово-виробничі підприємства).

З метою більш активної участі у Всесоюзному огляді по культурі виробництва всіх робітників підприємств, президії ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки зобов'язали господарських і профспілкових керівників тих УВП, де занедбано роботу по проведенню огляду, обговорити і затвердити на розширеному засіданні місцевкомів конкретні заходи по організації громадського походу за зразковий порядок і культуру на підприємствах. Треба щомісяця на засіданнях місцевих комітетів профспілки обговорювати інформацію оглядових комісій УВП про хід підготовки до огляду.

Головам обласних комітетів профспілки і відділів УТОГ запропоновано організовувати рейди перевірки ходу підготовки підприємств до огляду і результати обговорювати на спільних засіданнях комітетів і відділів. У будинках культури і клубах глухих читати лекції, проводити тематичні вечори, на яких пропагувати і висвітлювати завдання Всесоюзного огляду культури виробництва на підприємствах УТОГ.

За умовами огляду в лютому 1969 року відбудеться підведення підсумків за попередніми результатами, які досягнуто підприємствами в цьому році. Підійти до підведення підсумків з відмінними показниками роботи, достроковим виконанням виробничого плану 1968 року — найперше, найголовніше завдання.

НА ЛЕНІНСЬКІЙ ТРУДОВІЙ ВАХТІ

З першого пред'явлення

Успішно завершивши виробничий план третього кварталу, колективи цехів і дільниць змагаються за дострокове виконання річного плану. У цьому змаганні є частка труда комсомольців і молоді.

Ударник комуністичної праці, комсомолець Станіслав Ноженко змінні завдання виконує на 140—150 процентів. Член бюро комітету комсомолу Станіслав знаходить час і для громадської роботи. Часто його можна бачити у гуртожитку, де він проводить бесіди, організовує вечори відпочинку для молоді.

Хорошими виробничниками зарекомендували себе комсомольці електрозварювальники Віктор Маруїцак і Віктор Шубей. Вони, як і Станіслав Ноженко, поставили перед собою завдання: здавати продукцію лише з першого пред'явлення.

Н. ПОГРІБНА.
Наш нештат. кор.
м. Кіровоград.

ШАНА І СЛАВА ПЕРЕДОВИКАМ

По праці і честь, шана — така провідна думка добре оформленого стенду, який встановлено у червоному кутку Артемівського УВП. Стенд відображає трудовий шлях колективу за багато років.

Поряд — стенд трудової слави, на якому портрети кращих виробничників. Майже двадцять років працює швехою М. Кравцова на підприємстві. За високі показники в роботі і відмінну якість її присвоєно звання ударниці комуністичної праці.

На 140 процентів виконує виробничі завдання ударниця комуністичної праці Г. Румянцева; добре трудяться комсомолки С. Андрійченко і Л. Шуняєва, які змінні завдання виконують на 115—138 процентів.

Г. ЖЕРЕБЦОВ.

Колектив Ждановського учбово-виробничого підприємства, ставши на ленінську трудову вахту, добивається нових успіхів.

На фото: вгорі (зліва направо) — ударники комуністичної праці пакувальниці цвяхів Х. Марченко, Н. Макеєва та А. Крайнікова; внизу (зліва направо) члени бригади комуністичної праці, які зайняті на виготовленні із жерсті черепиці, К. Гладущенко, Є. Джунь, Є. Олейнікова, Н. Снісаренко, Г. Ромашенко та Г. Короїд.

ПРО ОСОБИСТУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ КЕРІВНИКА

ВЕЛИКИМИ правами користуються керівні господарські кадри. Ці права записані золотими літерами в постановах партії і уряду. І це цілком зрозуміло. Без них важко, скажімо, директору підприємства налагоджувати нормальний робочий ритм, зміцнювати трудову дисципліну, боротись за якість продукції, виконувати державні плани тощо.

Але, маючи великі права, керівник повинен вміти правильно ними користуватися. І не лише це. Великі права вимагають від нього, в першу чергу, і не менш великих обов'язків. Саме про особисту відповідальність директорів учбово-виробничих підприємств і йдеться нижче.

Протягом багатьох років серед членів нашого Товариства заслуженою повагою користуються директор Львівського УВП-І В. О. Заярський, Дрогобицького А. С. Гопський, Донецького О. М. Фудім, Київського дослідного підприємства І. Б. Гольденберг, Дніпродзержинського М. Н. Одинцов і багато інших. На цих підприємствах свого керівника поважає колектив. Тут завжди виконуються виробничі плани, ведеться боротьба за якість продукції, на суворому обліку перебуває кожна державна копійка. Секрет таких успіхів можна пояснити простими словами: вміле поєднання великих прав з особистою відповідальністю керівника.

На жаль, не завжди і не скрізь буває так. Є ще керівники підприємств, які люблять користуватися необмеженими правами, забуваючи про особисту відповідальність за свої вчинки і дії. Безперечно, на таких підприємствах доводиться зустрічатися з грубими порушеннями фінансової дисципліни, законодавства про працю і т. ін.

Доречно у зв'язку з цим нагадати слова міністра соціального забезпечення УРСР тов. Федорова О. Ф., висловлені ним на VIII з'їзді Українського товариства глухих у Львові. Олексій Федорович говорив:

— Все ж, поруч з незаперечними досягненнями є і серйозні недоліки в роботі Товариства в цілому і в окремих організаціях, підприємствах, установах. Погано працює Єнакієвське УВП (директор тов. Бесєдін), Лебединське (тов. Бурлюк); довгий час випускає збиткову продукцію Миколаївське УВП (директор тов. Коротков); погані умови праці на Херсонському УВП (директор тов. Гречанівський). В цьому чимала вина президії Центрального правління. Дуже багато виявляється лібералізму, довго панькаються з працівниками, які справді не відповідають своєму призначенню, що призводить до розвалу роботи, як це має місце в Єнакієвському УВП.

Ці слова уважно слухали директори підприємств тт. Бурлюк, Бесєдін, Гречанівський та інші. Але ж які для себе висновки вони зробили. Чи ж спонукало це їх до перегляду своїх думок, вчинків, методів керівництва людьми, підприємством? Очевидно, що ні, бо факти стверджують протилежне.

Лебединське підприємство почало працювати в новому приміщенні лише минулого року, і тут створилися всі умови для праці. Та на ділі виявилося зовсім інше. Лебединське УВП єдине в системі УТОГ, яке стало нерентабельним підприємством. Ось його основні виробничі показники за І півріччя 1968 року: план реалізації продукції виконано на 78,2 процента; план по прибутках недовиконано на 14,7 тисяч карбованців; не виконано план основних виробів — меблів.

Чому ж так вийшло, що у Лебедині завалили план за всіма показниками? Тут часті факти порушення трудової дисципліни, нема елементарного виробничого порядку, мають місце чвари між керівниками. Нові приміщення підприємства тут привели в жахливий стан.

Яку ж позицію у такій неприємній ситуації займає І. П. Бурлюк? Може пробує щось зробити або ж дати правильну оцінку становища, яке склалося? Нічого подібного. Він прихильник тихого, безтурботного життя. Навіть на загальних зборах колективу, де обговорювалось питання про роботу УВП у першому півріччі, тов. Бурлюк намагався приховати недоліки, не сказав про зрив плану. І це в той час, коли треба було відверто, з усією особистою відповідальністю керівника поговорити про причини такого становища.

Директор Єнакієвського УВП А. Г. Бесєдін недавно звільнився з роботи за власним бажанням. Жаль тільки, що він довго вагався. Бо підприємство від такого невмілого керівництва тільки лихоманило. Незважаючи на те, що постановою ЦП УТОГ тов. Бесєдіну пропонувалося ще в І кварталі вжити необхідних зрушень в роботі, він так нічого й не зробив. Організація виробництва і праці на підприємстві продовжувала залишатися на низькому рівні. План II кварталу по виробництву меблів і реалізації продукції не було виконано. Заготовча дільниця, бригади і окремі ро-

(Закінчення на 2-й стор.)

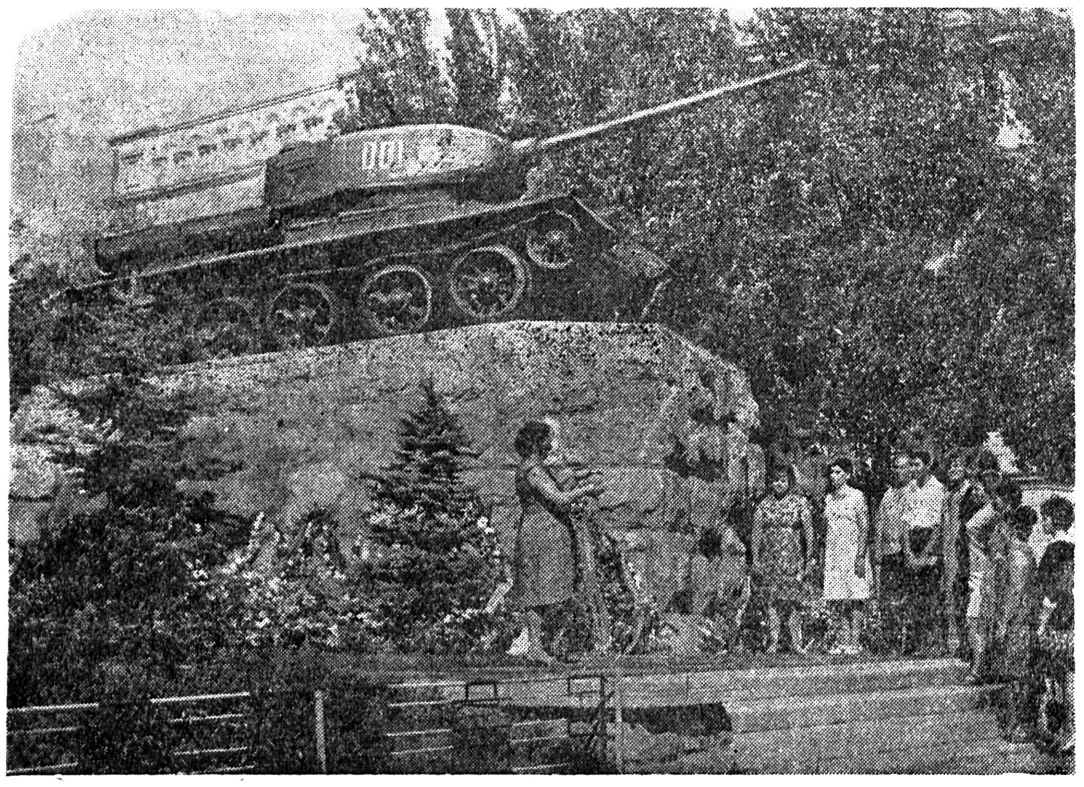

Це фото зроблено в дні, коли трудящі відзначали 25-річчя визволення Донецького краю від німецько-фашистських загарбників. Члени УТОГ Донецька побували тоді біля пам'ятника полеглим у боях танкістам і поклали вінки.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

БІЛЬШЕ УВАГИ СТІННІВКАМ!

На підприємствах і в закладах культури глухих Сумської області стінні газети, в основному, випускаються регулярно і добре оформленими. На їх сторінках знаходять своє відображення діяльність підприємства, культустанови, життя і побут членів УТОГ; вони розповідають про передовиків і новаторів виробництва.

Великою популярністю користуються газети «Швейник» Конотопського УВП і «Зоря» Глухівського клубу глухих. При цих газетах створено широкий актив, виходять вони регулярно, в них завжди піднімаються актуальні й принципові питання. Широко показуючи передовий досвід робітників підприємства і працівників колгоспних ланів, газети поряд з цим не дають спуску бракоробам і порушникам трудової дисципліни.

«Швейник» і «Зоря» вміють висвітлювати питання виховання членів Товариства, розповідати про колективний відпочинок у зв'язку з п'ятиденним робочим тижнем, виступають як пропагандисти марксистсько-ленінських ідей, організовують маси на виконання рішень XXIII з'їзду КПРС і завдань п'ятирічки.

Приглядаючись до діяльності стінних газет «Швейник» і «Зоря», хочеться зауважити, що велику помилку роблять ті керівники підприємств та культустанов, які недооцінюють роль низової преси або ж не вміють користуватися нею, як народною трибуною.

Не приділяється належної уваги роботі редколегії на Сумському учбово-виробничому підприємстві. За змістом і художнім оформленням стінгазети тут бліді й сірі. А тим часом стінгазеті є про що поговорити: про розгортання соціалістичного змагання, про боротьбу за комуністичну працю, про підвищення вимог до якості продукції тощо.

Не краще працюють редколегії стінних газет у Роменському, Конотопському клубах глухих.

Директорам підприємств, завідуючим клубів, а також громадським організаціям, на нашу думку, варто посилити керівництво стінною пресою.

А. МИШИНЦЕВ.

Розповідь старого коваля

ФОТОГРАФ то вигинався, то присідав, то відходив убік, натикаючись на відгартовані залізячки. Йому дуже кортіло знайти найкращу точку для зйомки. А біля кувалди завзято вигепували молотками два ковалі. Один з них, молодий, полохливо косив поглядом на «страшний» об'єктив фотоапарата.

«Дзінь-дзень, дзінь-дзень»,— співали молоти, все підвищуючи темп, наче поїзд набирав розгін. Віялом сипалися іскри, і червоний шмат заліза поступово розпливався під ударами. І знову фотограф поспішаючи повторював попередні процедури. Нарешті зрадів:

— Ось тепер ніби те, що треба,— і витер з чола піт.

Старий коваль, кидаючи деталь у воду, примружив очі, хитро посміхнувся.

— Тренування потрібне, я, бачите, не запарився з молотком.

— І давно ви працюєте? — в тон йому запитав фотокор, забувши, що старий коваль його зовсім не чує.

Але той зрозумів, що йому сказав фотокор.

— А так, щоб не збрехати, підрахуйте—з двадцять третього року, виходить — сорок п'яте літо.

Це зацікавило фотографа. Він витяг записничку, карандаш, підступився ближче.

— Моє прізвище Кругляк. Кругляк Петро Володимирович,— почав розповідати старий коваль.— А оце мій напарник Михайло Федосюк. Мишко, скільки років ти зі мною ковалюєш? Либонь, чотири буде? Кажеш, п'ять? Може, й так. От ви тут здивувалися, що я 45 років відбухав молотом. А є у нас коваль в селі, що вже піввіку у кузні. Це мій учитель Іван Яремчук.

— Сутужно було тоді у двадцяті роки для нашої сім'ї. Від важкої хвороби почав погано чути. Я вже парубкував, треба було приставати до діла. Пам'ятаю, привів мене батько до кузні Яремчука і каже: «От що, Іване, тобі треба помічника. Бери мого Петьку, хлопчисько тямущий, дивись, на який кусок хліба і наклепає собі». Того дня я взяв у руки молот.

Коли прийшла війна, Божаківці були зайняті німцями. Важкі були роки окупації. Коли фашистів вигнали у 44 році, ковалював уже сам.

Кілька років тому на пенсію мене проводили. Урочисто, тепло. Посидів я кілька тижнів у хаті, і така мене нудьга взяла. Повірте, прихворів навіть від безділля. Ні, думаю, ця пісня не для мене. Піду знов на своє місце. Якось поламався у Василя Лахмана комбайн. Треба було одну деталь дістати. До «Сільгосптехніки» далеко, а жнива ж були — дні на вагу золота. От і покликали мене відкувати. І таки відкував, виручив хлопця.

Після цього і відзвонюємо з Мишком на пару.

Й. КЛЕЙМАН.
Наш нештат. кор.
м. Хмельницький.

У червоному кутку гуртожитку Львівського УВП-2 завжди людно. Тут до послуг відвідувачів телевізор, свіжі газети, журнали тощо.

На фото: вихователь гуртожитку Я. П. Шадурська (у центрі) розповідає відвідувачам червоного кутка про життя і революційну діяльність Володимира Ілліча Леніна.

У північних областях України вже глибока осінь, а на південному березі Криму тепло і зеленіють пальми.

Приїхавши в будинок відпочинку, член УТОГ, харків'янин М. О. Тютиков (на фото зліва) побував на екскурсії в Нікітському саду Ялти і там зустрівся з членом ВТГ Назимом Баташевим з міста Орджонікідзе.

Фото Р. СКОВОРОДНИКОВА.

ПРО ОСОБИСТУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ КЕРІВНИКА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

бітники розроблених завдань не мали. Підприємство працювало не ритмічно. Якість продукції низька.

Можна було б продовжити перелік цих недоліків, які мали місце не лише в I або II кварталі. Але й без цього зрозуміло, наскільки тов. Бесєдін ігнорував особисту відповідальність за доручену йому ділянку роботи.

В. С. Гречанівського президія ЦП УТОГ звільнила від посади директора Херсонського УВП не за власним бажанням, а за недоліки в керівництві підприємством, за грубе ставлення до підлеглих, неправильний добір, розстановку і виховання кадрів. Тов. Гречанівський як директор не користується авторитетом серед підлеглих через брутальне ставлення до них. Ігнорує керівників обласного відділу УТОГ і не вважає за потрібне радитись з ними у невідкладних і важливих справах.

Ну й, безперечно, любить спершу подбати про себе та про тих, хто йому до вподоби. Так, наприклад, тов. Гречанівський самоправно забрав під квартиру для себе чотири кімнати у робітничому гуртожитку. Без погодження надав також двокімнатну квартиру старшому бухгалтеру В. Мінаєву, який мав власний будинок у Скадовську, здаючи його приватним особам, поки не продав його за 3000 крб.

Зараз тов. Гречанівський намагається довести, що правда на його боці, що все те, що він робив, правильне і не підлягає ніяким зауваженням, тим більше критиці. Але хочеться запитати тов. Гречанівського: підлеглі відповідають за свої вчинки. Чому ж не повинен відповідати за свої вчинки директор тов. Гречанівський?

Директор Єнакієвського УВП тов. Бесєдін і Херсонського УВП тов. Гречанівський звільнені від керівництва підприємствами і з цього мають зробити для себе корисний урок деякі керівники підприємств системи УТОГ.

А тепер давайте поговоримо про директора Харківського УВП-1 П. Н. Єну. Чи зробив тов. Єна для себе висновки із помилок деяких директорів підприємств, про які йому було добре відомо? Змушені сказати, що ні. Ото ж і згадати про нього тут треба. Уже хоча б тому, що він як директор не зовсім правильно розуміє свої права і обов'язки. Що трапилось на Харківському УВП-1, очолюваному тов. Єна?

За період з 1 липня 1967 року по 1 липня 1968 року на підприємстві мали місце факти грубого порушення фінансово-господарської діяльності. Так, наприклад, ігнорувалася неодноразова вказівка ЦП УТОГ про обмеження практики виконання робіт по трудовим угодам. А щоб приховати факт перевитрати по нештатному фонду заробітної плати, звітні дані в ЦП УТОГ давалися неправильно. Значну частину трудових угод укладали з штатними працівниками, які працюють на підприємстві на погодинній оплаті праці. Премія працюючим погодинно виплачувалась у набагато більших розмірах, ніж це передбачено положенням.

Окремі керівні особи використовувались не за їх призначенням. Наприклад, Ю. Е. Брук працював агентом постачання, а одержував більшу зарплату — як диспетчер.

Це — недоліки загального характеру. А тепер наведемо конкретні факти, що стосуються особисто тов. Єни. Тут мали місце порушення постанови про виплату премій за збирання і відправлення металолому. Премії нараховувались у розмірі 50 процентів від суми за зданий металолом, в наслідок чого 217 крб. премії було виплачено як зайві. Із них 150 крб. одержав директор. Сталася у тов. Єни і забаргованість по підзвітній сумі, яка на день ревізії становила близько 500 карбованців.

Громадське підприємство — це не особиста вотчина. Нікому не дозволено порушувати фінансову і господарську дисципліну. Саме тому президія ЦП УТОГ з усією вимогливістю поставилася до розгляду фінансово-господарської діяльності директора Харківського УВП-1. Тов. Єні оголошено сувору догану і попереджено.

Діяльність кожного керівника підприємства, в першу чергу, вимірюється його господарськими здібностями, його талантом вміти організувати і мобілізувати людей на виконання поставлених партією і урядом завдань. У нас є такі здібні керівники й організатори. Вони є живим прикладом для підлеглих у дисципліні, вимогливості, праці. І на них треба рівнятися, бути такими ж, як і вони.

ОПЕРАТИВНО, ЗРУЧНО

У прийомній Центрального правління Українського товариства глухих з травня місяця нинішнього року встановлено телетайп. Це — літеродрукувальний апарат з клавіатурою, як у друкарській машинці.

Такі апарати вже мають п'ятнадцять підприємств системи УТОГ. Це дає змогу тримати тісний зв'язок з кожним УВП, оперативно вирішувати ті чи інші питання відділами ЦП УТОГ і, навпаки, керівниками учбово-виробничих підприємств.

Відтоді, як налагоджено телетайпний зв'язок, оперативність значно зросла. По телетайпу передається будь-яка інформація, розпорядження підприємствам тощо. Тепер УВП мають змогу оперативно зв'язуватись не тільки з Центральним правлінням УТОГ, але й з кожним підприємством, яке теж придбало апарат.

На фото: перекладач В. Матусян приймає інформацію. Поруч — інженер відділу капітального будівництва Л. Казакова.

РОБІТНИЧЕ СЛОВО МІЦНЕ

Підвищені соціалістичні зобов'язання взяв колектив Харківського заводу ім. Малишева, йдучи назустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. У першому пункті цих зобов'язань — економія робочого часу, матеріалів і електроенергії. В обговоренні цих зобов'язань на засіданні заводського комітету профспілки взяли участь члени УТОГ.

— Час, товариші, не жде,— сказав тросовщик В. Мизяк,— нам, робітникам, треба продовжувати традиції наших батьків і старших товаришів по роботі, працювати так, як працюють наші кращі передовики виробництва.

— Я працюю вже в рахунок 1970 року,— заявив М. Водяницький,— план щомісячно виконую на 200—250 процентів. — Закликаю усіх працівників заводу наслідувати мій приклад.

Ударник комуністичної праці В. Пернач розповів присутнім про свою роботу на заводі. 28 років він працює на цьому підприємстві. Тут створено велику компактну групу в кількості 212 членів УТОГ, які трудяться нарівні з чуючими. Серед них — більше ста чоловік передовиків виробництва, шістнадцять — ударників комуністичної праці. В. Пернач підкреслив, що після переходу на п'ятиденну роботу помітно зросла продуктивність праці, покращала якість продукції. Високі показники в роботі показують токар П. Шарко, слюсар М. Рашевський, столяр В. Пуляєв та багато інших членів УТОГ, які щоденні завдання виконують на 170—200 процентів. Слово робітниче міцне, взяті зобов'язання, безумовно, будуть виконані.

Г. РЕЗНИК.
Наш нештат. кор.

ЖИВУТЬ І ПРАЦЮЮТЬ У РАЙОНІ...

Минув ще один, 51-й рік з дня Великої Жовтневої соціалістичної революції. Цю знаменну дату, дорогу серцю кожної радянської людини, разом з усіма трудящими гідно зустріли глухі трудівники міста Самбора. Це — І. Наливайко, І. Лях, М. Слива, М. Прийш, Б. Манько, О. Яник, С. Шкимба та інші, які працюють в Самбірському виробничому об'єднанні меблевої промисловості. Ці товариші систематично перевиконують норми виробітку, продукцію випускають тільки високої якості. Вони — ударники комуністичної праці, повсякденно підвищують свої знання і майстерність.

На Самбірській швейній фабриці також працює компактна група глухих. Всі 19 її членів — ударники комуністичної праці. Своєю сумлінною, наполегливою працею вони повсякчасно збагачують свій передовий досвід. Успіхи глухих трудівників тут відзначаються у міській газеті «Червоний прапор», стінній пресі, на Дошках пошани. Передовиками швейної фабрики є Г. Михайлечко, М. Міська, М. Кремінь, М. Терлецька, С. Трускавецька, Л. Шкимба, К. Смуток, О. Кропивницька та інші.

Добра слава йде і про робітників Самбірського міськпобуткомбінату. Це — столяр М. Патральський, кравець Є. Ленець, М. Терлецький.

Слід відмітити і глухих працівників сільського господарства Самбірського району — Я. Сороку, коваля колгоспу ім. XXI з'їзду партії, С. Цисинську, що працює в ланці бригади комуністичної праці по вирощуванню цукрових буряків колгоспу ім. Калініна, Ф. Вантуха, різноробочого колгоспу «ЛМС», С. Войтовича, їздового колгоспу ім. Щорса, С. Гладьо, передову доярку і телятницю колгоспу ім. Калініна.

Ці люди — кращі з кращих серед колгоспників. Їх портрети завжди можна побачити на Дошках пошани і Трудової слави. Вони служать прикладом для інших не лише на роботі, але й у побуті.

Н. БАГЛІЙ.
Голова Самбірського міжрайвідділу УТОГ Львівської області.

НА ГРОМАДСЬКИХ ЗАСАДАХ

Півтора року тому на нашому підприємстві спостерігалася велика плинність кадрів. Не сподобається щось робітникові чи робітниці, й вони відразу подають заяву на звільнення, а начальники та майстри цехів, глибоко не розібравшись з питанням, задовольняли їх прохання.

Так було раніше. Тепер подібні заяви робітників розглядає громадський відділ кадрів. І слід сказати, що багатьох людей вже вчасно утримав від необдуманих, гарячкуватих кроків. Ось приклади. Швея М. Омельченко посварилася з бригадиром А. Шевченко. Вона не хотіла виконувати його розпоряджень про підміну робітниць, які через хворобу чи з якихось інших поважних причин не змогли вийти на роботу, і подала заяву про звільнення. М. Омельченко викликали на засідання громадського відділу кадрів. Уважно вислухавши її, робітники роз'яснили М. Омельченко, що на виробництві так поводитись не можна, тут повинна бути взаємовиручка. М. Омельченко зрозуміла свою помилку і забрала заяву. А ось ще один приклад. Електрик В. Пічкур працював за низьким розрядом. Зарплата, звичайно, не влаштовувала його, і він вирішив звільнитись. А коли перевірили технічні знання В. Пічкура, то виявилось, що йому слід підвищити розряд.

Таких фактів можна навести багато. За власним бажанням звільнялися з роботи комірниця О. Давиденко, слюсар-складальник М. Кругликівський та інші тільки тому, що вони не в змозі були справитися зі своїми обов'язками. Їм теж допомогли.

На жаль, правильним відбором роботи відповідно до можливостей робітника мало займаються ще майстри дільниць, начальники цехів. А хто ж як не вони повинні потурбуватися про правильне використання того чи іншого виробничника!?

Авторитет громадського відділу кадрів зріс ще й тому, що до його складу входять найстаріші ветерани підприємства. Їх п'ять. Це — тт. Вільгус, Білик, Хрущ, Валова та Ільченко. Всі вони тут працюють майже з дня заснування підприємства, по-справжньому вболівають за нього, добре знають кожного виробничника, цікавляться їх турботами і намагаються будь-що допомогти. На засіданні громадського відділу кадрів часто присутній хтось із дирекції. Це дає змогу відразу ж вирішувати всі ті питання, які при цьому порушуються. Лише рік працює на громадських засадах відділ кадрів, а плинність робітників зменшилась за цей час майже вдвоє.

Велику увагу приділяють на нашому УВП навчанню виробничників, підвищенню їх кваліфікації. Близько тридцяти чоловік відвідує вечірню школу, двоє навчаються у вищих учбових закладах. Це, звичайно, мало. Тому слід потурбуватися, щоб кількість студентів — членів УТОГ зростала. Це допоможе набагато підвищити технічний рівень окремих інженерно-технічних працівників.

Робітничу честь, любов до праці, до свого виробництва треба виховувати. В цьому напрямку проводяться різні заходи: зльоти передовиків виробництва, раціоналізаторів, ударників комуністичної праці по обміну досвідом роботи. Але цього недостатньо. Необхідно тісно пов'язувати всю виробничу діяльність підприємства з питаннями підготовки і виховання масових кадрів.

А. КОЗАЧЕНКО.
Заступник директора Київського УВП-1.

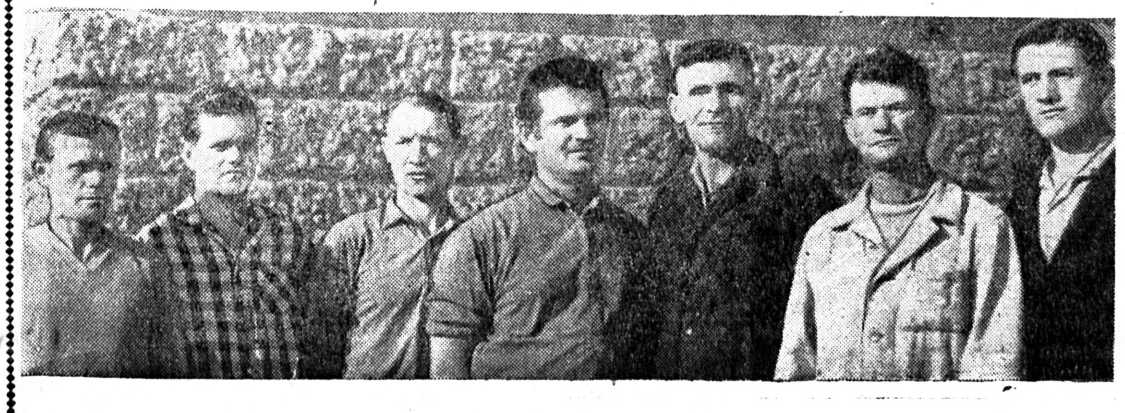

На фото (зліва направо): передові виробничники Єнакієвського УВП, ударники комуністичної праці М. Усачов, М. Кротенко, П. Клішин, І. Рибін, О. Голенько, Л. Соколовський, М. Рисай.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ОФІЦІЙНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

ТИПОВІ ШТАТИ АДМІНІСТРАТИВНО-УПРАВЛІНСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ УВП

Президія Центрального правління УТОГ прийняла постанову «Про введення Типових штатів адміністративно-управлінського персоналу учбово-виробничих підприємств УТОГ».

На всіх промислових підприємствах системи Товариства з четвертого кварталу 1968 року введено типові штати цього персоналу по категоріях в кількості, яка залежить від чисельності працюючих на УВП.

Нові штати введено в межах затвердженого підприємств у фонду заробітної плати.

ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ВИСТАВОК-ОГЛЯДІВ ВИРОБІВ

З метою підвищення якості виробів, що випускаються на учбово-виробничих підприємствах, президія Центрального правління УТОГ постановила щорічно, починаючи з 1969 року, проводити виставки-огляди всіх виробів УВП.

ПРО ВИКОРИСТАННЯ КОШТОРИСНИХ АСИГНУВАНЬ

Президія Центрального правління УТОГ у своїй постанові «Про використання кошторисних асигнувань обласними відділами УТОГ за 9 місяців 1968 року», відзначивши деяке поліпшення контролю цієї справи на місцях, указала на недоліки, які допускаються в окремих відділах.

Зокрема, відзначено нерівномірне використання виділених коштів на поточний ремонт приміщень, на гурткову роботу в закладах культури, на роботу серед глухих, які проживають в сільській місцевості. Особливо це стосується Вінницького, Закарпатського, Одеського і Полтавського відділів.

Подекуди незадовільно використовуються фонди центрального фінансування на капітальний ремонт і капіталовкладення (Кримський, Ровенський, Хмельницький, Донецький, Луганський, Запорізький, Кіровоградський, Львівський і Черкаський відділи).

У постанові також звернуто увагу на нерівномірне витрачання коштів соцпобутфонду для надання матеріальної допомоги тим членам УТОГ, які її потребують. Це допускається в Одесі, Дніпропетровську, Полтаві, Донецьку і Чернівцях.

Головам і старшим бухгалтерам обласних відділів УТОГ запропоновано посилити контроль за правильним і планомірним витрачанням культустановами кошторисних асигнувань, а також не допускати завищення сум при складанні кошторисних витрат на 1969 рік.

ПРИЗНАЧЕННЯ

Постановами Президії Центрального правління УТОГ призначено нових директорів Херсонського і Єнакієвського учбово-виробничих підприємств.

Наталія Петрівна Титова призначена директором Херсонського УВП.

Василь Іванович Колосов призначений директором Єнакієвського УВП.

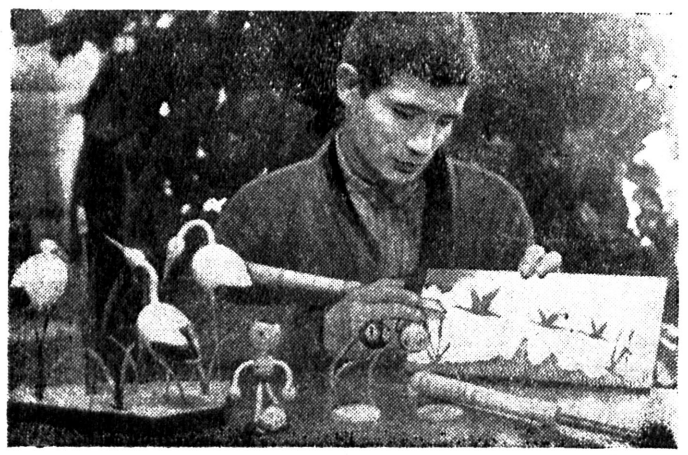

Серед членів УТОГ багато любителів прикладного мистецтва, талановитих майстрів.

На Київському заводі експериментально-художньої кераміки працює скульптором С. Духанін. З-під його рук виходять оригінальні твори, з яких потім, за рішенням художньої ради заводу, починається їх серійне виготовлення.

На фото (зверху): С. Духанін за роботою над бюстом «Робітфаківка». Цей твір він присвятив 50-річчю ВЛКСМ.

Б. Вуйко (фото внизу) — токар Дрогобицького УВП. У вільну годину він займається різьбою по дереву. В його руках звичайні дерев'яні цурпалки та дріт перетворюються на смішні, оригінальні фігурки.

РОЗПОВІДЬ ПРИЗЕРА ОЛІМПІАДИ

Учасник XIX Олімпійських ігор у Мехіко, майстер спорту міжнародного класу з легкої атлетики, член УТОГ В'ячеслав Скоморохов проїздом у Луганськ зробив зупинку в столиці України — Києві.

Тут він завітав на вогник Київського палацу культури глухих. Присутні влаштували призеру теплу зустріч. В. Скоморохов докладно і цікаво розповів про свої враження від XIX Олімпійських ігор в Мехіко. Кореспондент «Нашого життя» коротко записав його розповідь:

До складу збірної олімпійців, каже В. Скоморохов, мене було зараховано після відбіркових змагань на високогірному стадіоні, розташованому в м. Ленінакані (Вірменія), умови якого нагадували мексіканські.

13 вересня, за місяць до початку стартів, олімпійці на двох повітряних лайнерах «ІЛ-18» вилетіли з Москви. Політ тривав 33 години за маршрутом: Москва—Шотландія — Канада — Куба — Мексіка.

Влаштувавшись, ми почали призвичаюватися до високогірних умов Мексіки, або, як прийнято говорити, акліматизуватися, знайомитись з містом Олімпіади та регулярно тренуватися.

Треба сказати, що розріджене високогірне повітря дуже відчутно впливало на деяких спортсменів нашої та інших країн. Навіть після невеликого пробігу стає важко дихати, здається, що повітря недостатньо, і часто дихаєш, задихаєшся. Спортсмени після тренувань жалілися на головну біль.

Хоч Мехіко високогірне місто, але стоїть мексіканська столиця на рівному місці. Своїми хмарочосами Мехіко, здається, підпирає голубе небо. Лише за містом починаються пагорби, далі безкінечні лісисті вершини і піки, які покриті вічним снігом.

Тренування проводили на спеціальних тренувальних доріжках з тартановим (каучуковим) покриттям. Їх було декілька біля головного олімпійського стадіону. Там я зустрівся з глухим спортсменом з Німецької Демократичної Республіки Гансом Шперлінгом. Ми познайомились на чемпіонаті Європи в 1966 році в столиці Угорщини — Будапешті. В Мехіко він виступав за команду НДР по спортивній ходьбі на 20 км і зайняв п'яте призове місце. Ганс Шперлінг перший помітив на трибуні серед глядачів глухого мексіканця в білій сорочці та у випрасуваних голубих штанях. Йому було років під сорок. Відбулось знайомство. Розмовляли примітивними жестами і все-таки зрозуміли один одного. Він власник невеличкого магазину фототоварів. Має сім'ю. Ввечері він повів мене і Ганса Шперлінга у будинок глухонімих, який розміщувався у напівпідвалі семиповерхового будинку в двох кімнатах. Глухі мексіканці грали в карти та кості. А решта спостерігали за грою. Власник магазину повідомив, хто ми, і зацікавлені стали підходити та розглядати нас. Зав'язалася бесіда і власник фотомагазину став нашим перекладачем. Виявилося, що глухі мексіканці не знають соціалістичного способу життя. Їх здивувало, як це можна глухим безкоштовно лікуватись, вчитись у школах та вузах, одержувати щорічну оплачувану відпустку, оволодівати професією, користуватися стадіонами, спортзалами та іншими спортивними спорудами і тренуватись під керівництвом досвідчених тренерів. Для них таке — надто велика розкіш. Працюють глухі, де хто може влаштуватись самостійно: продавцем газет, чистильником взуття, підмітальником вулиць і т. ін...

По закінченні Олімпіади радянську команду легкоатлетів було запрошено взяти участь у товариському матчі із збірною легкоатлетів Куби. Але через травму я не зміг взяти участь у цій зустрічі.

Мої плани на майбутнє: місяць відпочинку, потім знову систематичне тренування, підготовка до нових змагань, щоб поліпшити свій же результат, встановлений у Мехіко. А їх у наступному році буде вдосталь; зокрема, Олімпійські ігри глухих у Белграді (Югославія) та першість Європи з легкої атлетики.

Радісні, усміхнені обличчя молодих шанувальників спорту. Вони зацікавлені розповіддю Вячеслава Скоморохова. Фото П. ГАЛЬЧЕНКА.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ

Чемпіонки України з волейбола серед глухих дівчата міста-героя Одеси приймали волейболісток Каунаса, серед яких була половина збірників Литви, що вдало виступали у всесоюзній першості серед глухих.

Першу зустріч одеситки програли. Рахунок таймів був такий: 15 : 13, 15 : 13, 8 : 15, 15 : 12 — 3 : 1 на користь Каунаса. А ось рахунок таймів другої зустрічі: 15 : 2, 6 : 15, 15 : 9, 16 : 14 — 3 : 1 на користь Одеси. Таким чином, товариська зустріч, яка пройшла в спортивній боротьбі, закінчилась взагалі внічию.

О. СУХАНОВ.

м. Одеса.

ВУЗЛИК НА ПАМ'ЯТЬ

ФЕЙЛЕТОН

Неліквіди — слово не іншомовного походження і в бухгалтерському лексиконі вживається замість слів: залежалий, непотрібний, неходовий товар, обладнання, сировина тощо.

Вияснивши це, нам залишається тільки назвати адреси підприємств, де ці неліквіди міцненько осіли в коморах та на складах і ждуть споживача.

Найперше — їдьте у Суми. Там з розпростертими руками вас зустріне директор УВП Андрій Михайлович Цимбал. Але, мабуть, перед тим, як їхати, потрібно було б вдарити телеграмку, щоб попередньо домовитись. Отож, читачу, припустимо, що таку телеграму послано...

Андрій Михайлович стояв біля розкритого вікна і дивився, як скорботно і несміло облітали білі лелітки вишневого цвіту. Травень в'язав плоди.

Рипнули двері, і в кабінет зайшов товарознавець Д. Г. Семененко.

— Вважайте, дорогий, що нам повезло,— Андрій Михайлович замість привітання потряс бланком телеграми.— Не дивіться на мене так, дорогий Дмитре Григоровичу.

Брови у Семененка поповзли вгору. Він розгублено кліпав очима і дивився на директора.

— На скільки у нас отої залежалої продукції?

— А тисяч на сімдесят буде...

— Це точно?

— Як одна копієчка, Андрію Михайловичу.

— Тоді читайте,—і директор подав йому телеграму.

На обличчі старшого товарознавця розцвіла усмішка...

Поки керівники Сумського УВП радяться, як збути неходову продукцію, ми з вами, читачу, зробимо невеличкий відступ, щоб з'ясувати деякі подробиці.

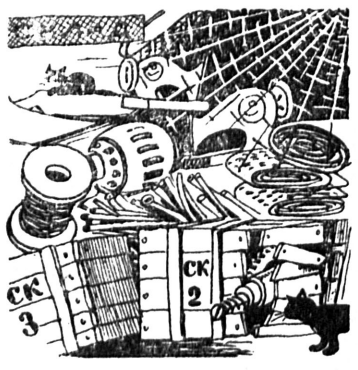

На складі — густо...

А в касі — пусто.

Справа в тому, що на складах деяких УВП залежалось чимало застарілих виробів, матеріалів, обладнання і сировини. Під шаром пилу лежить у Конотопі, Чернігові та на Одеському УВП-2 застаріла швейна фурнітура.

— Е, що там застаріла фурнітура,— скажуть директори цих підприємств.— Велике діло: на три УВП знайшлось на якихось там 6—7 тисяч карбованців цих ниток-пряжок...

Кажуть, що палець об палець за десять місяців не вдарили керівники Черкаського, Житомирського, Луганського № 2 учбово-виробничих підприємств для того, щоб реалізувати лишки обладнання.

...За вікном облітало жовтогаряче вишневе листя. Затамувавши подих, Андрій Михайлович Цимбал підписав документ, який свідчив, що з травня по жовтень нереалізована продукція збільшилась ще на 20 тисяч і тепер становить 90 тисяч карбованців. Він перебирав у пам'яті всі сімнадцять років своєї роботи на посаді директора, і раптом сяйнула думка: «Засиділися ми на одних панталончиках, та й ті ж застарілі, незручні, не ходові; вони давним-давно втратили свого покупця. А новий асортимент не вводимо».

Потім щось спішно підрахував і на клаптику паперу зробив помітку — вузлик на пам'ять... Треба діяти, і Андрій Михайлович наказав секретарці терміново викликати головного інженера і старшого товарознавця. Поки їх розшукували, він сидів і міркував: «Де ж тут план візьметься? На одних штанцях застарілого фасону план не вийде...»

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 1078—5065. 68 р.